

Škola v plamenech Samanta Ochtinská

Jedno krásné ráno jsem se probudila do hezkého, slunného počasí. „Nic se snad nepokazí,“ říkala jsem si v duchu, ale mýlila jsem se. Jako vždy jsem vyrazila do školy učit se a také se setkat s kamarády. Já a moje parta jsme se sešli u vchodu do školní budovy.

Pan školník nás přivítal s úsměvem na tváři a pravil: „Hezké ráno, děti. Jděte se připravit.“ S nadšením jsme všichni vešli do školy. Ve třídě byl klid do té doby, než se ozvalo: „Hoří! Hoří!“

Zůstali jsme stát vyděšení, ale už tu byl třídní učitel, který nás odvedl do bezpečí do parku, kde se už shromažďovaly i ostatní třídy. Při počítání žáků se zjistilo, že David s námi není. Kde mohl jen zůstat? Plameny se rozrůstaly jako o závod. To už naštěstí přijeli hasiči a vydali se Davida hledat. Volají: „Davide, jsi tu někde? Ozvi se!“ Davidovi se těžce dýchá, ale z posledních sil zakřičí: „Hálo! Já jsem tady!“

Našli ho v naší třídě. Hasiči ho odtamtud vzali a vyvedli ven. David se jakž takž drží, ale nadýchal se kouře, což není dobré. Proto si ho převzali záchranáři, kteří mezitím přijeli, ale slíbili nám, že David bude v pořádku.

Škola byla uhašena, ale je tu jedna otázka: „Proč začala hořet?“ Zjistilo se, že někdo školu popálil. Ale kdo? To se neví. Všichni byli zdraví a v pořádku. Díky bohu, že tenhle příběh má šťastný konec.